

De Quebrada luz (1996)

„La luz es como una araña.
Se arrastra sobre el agua.
Se arrastra sobre los bordes de la nieve.”

– WALLACE STEVENS

**Din *Lumină destrămată*
(1996)**

„Lumina este ca un păianjen.
Se târăște pe apă.
Se agață de marginile zăpezii.“

– WALLACE STEVENS

UN HOMBRE avanza contra el cielo. Observa
la luz que tiñe el horizonte. Tiene
su moribunda claridad el tono
cárdeno o gris de todos los inviernos.

En esa luz de muerte un niño tiembla.
Y un joven conocido se dibuja
más acá de las nubes, mancha el aire.
Tiene miedo a las sombras.

Huele a musgo y a niebla y a hojarasca.
Él bien sabe que en la ciega trastienda
de la luz, en la noche que amenaza,
encontrará un refugio para el sueño.

Y soñará la luz que ha claudicado.
Y en la turbia conciencia de las sombras
verá crecer cuanto veló el olvido
regresando a la casa de otros días.

Volverán los sabores que hace tiempo
buscaron el amparo de la nada
y pasillos antiguos, mal tapiados,
recibirán de nuevo al visitante.

Será luz la palabra, sólo ella
salvará la memoria. Y ese incendio
dará luz a las cosas que no existen:
un mundo sorprendido por la llama.

UN OM înaintează spre cer. Observă
lumina ce colorează orizontul. Ea
are acea muribundă claritate cu tonuri
purpurii ori sure din toate iernile.

În acea lumină a morții, un copil tremură.
Iar un tânăr cunoscut se profilează
dincolo de nori, el pătează aerul.
Se teme de umbre.

Boare de mușchi și de ceață și frunze.
El știe prea bine că în oarba odaie
din spate luminii, în noaptea care amenință,
va găsi un refugiu unde să doarmă.

Și va visa lumina la care renunțase.
Iar în conștiința tulbure a umbrelor va vedea
cum sporește ceea ce uitarea voalează
spre casa altor zile întorcându-se.

Îi vor reveni și mirosurile din alte vremuri
care vor căuta adăpostul nimicului,
precum și vechile coridoare, zidite strâmb,
din nou pe vizitator îl vor primi la ele.

Cuvântul va fi lumină, și numai el
va salva memoria. Iar acel incendiu
va înzestra cu lumină lucrurile ce nu există:
într-o lume surprinsă de flacăra.

DONDE ASOMA la tarde: en la ventana.
O en el vaso de whisky, en ese engaño
que te aguarda en la mesa o te vigila.

En la piel que es temblor cuando los dedos
tocan las signos de la edad, tantean
territorios ocultos. En la ropa
tendida al sol que alguna vez fue tuya.

En la arena de agosto. En una playa
descubierta en Pavese aquel verano
de fiebres y lecturas. En la calle
del barrio que ya no nos espera.

En la lengua cortada en aquel tiempo
de la niebla. En la hora más triste, herida
de domingos. En los ojos del padre,
sembrados de hospitales y de muerte.

Siempre acecha esa luz que no prescribe.

ACOLO UNDE SE IVEȘTE înserarea: în fereastră.
Sau în paharul de whisky, în acea înșelăciune
care te așteaptă la masă sau te spionează.

Pe pielea ce tremură când degetele
ating semnele vârstei, când simt
teritoriile ascunse. În veșmântul
întins acum la soarele care era al tău cândva.

În nisipul lunii august. Pe o plajă
descoperită la Pavese în acea vară
de fierbințeli și lecturi. Pe strada
cartierului care nu ne mai așteaptă.

În limba ceții chiar în acel moment
tăiată. În ceasul cel mai trist, cel rănit
al duminicilor. În ochii tatălui,
umpluți de spitale și de moarte.

Continuă să pâlpească această lumină ce nu expiră.

Quebrada luz

NUNCA FUE intacta, pura.
Fue un claroscuro, una ciudad mellada,
una botella a medias, unos ojos abiertos
contemplando la muerte,
un recodo del parque, sus bancos sometidos
por viejos y memoria.

Llama iluminadora
de la sangre o la nieve, lupa
que te deforma,
luz que se prostituye, incierta luz
quebrada por la vida.

LA LUZ tiene la noche
en su reverso. El diamante,
la densidad del luto o la antracita.
Y en tus ojos
bañados todavía por luz adolescente
la claridad de todos los otoños, el desierto
de los días difíciles
juega a la oscuridad, te enseña
esos dientes de niebla
de un animal que bien conoces:
el viejo mensajero
de la desolación o la derrota.

Lumină destrămată

NICIODATĂ N-A FOST intactă, pură.
A fost un clarobscur, un oraș ghebos,
o jumătate de sticlă, niște ochi deschiși
contemplând moartea,
cotul unei alei în parc, cu bănci încărcate
de bătrâni și memorie.

Flacăra iluminătoare
a sângelui sau a zăpezii, lupă
care te deformează,
lumină ce se prostituează, lumină incertă
pe care o sparge viața.

LUMINA are ca revers
noaptea. Diamantul,
densitatea doliului sau a antracitului.
Iar în ochii tăi
scâlțați încă de lumina adolescenței
are limpezimea tuturor toamnelor, deșertul
zilelor dificile
joacă în întuneric, te deprinde cu
acei dinți de ceață
ai unui animal pe care îl cunoști bine:
e vechiul mesager
al nefericirii sau al înfrângerii.

LA LUZ partida
por lo no perdurable.

Contradictorio espacio,
lámpara coja, territorio
de lo ya conocido, lecho turbio
donde la duda tiembla y duele la palabra.

La luz que enciende de improviso
imágenes deformes, trampas
que nos hicieron.

En la luz, la vida.

Las ciudades, las hebras
del tabaco que salva, las murallas
destruidas.

Pero la luz quebrada
es el lado imperfecto, la frontera
donde acecha la sombra
que tal vez nos consuele sin saberlo.

EN SU ruptura alientan
tardes que no se olvidan:
la ventana a la plaza
donde te descubriste
huésped de un mundo extraño.
Era la juventud y era
el tiempo sin conciencia
de la degradación.

LUMINA despăcată
de ceea ce rămâne precar.

Spațiu contradictoriu,
lampă șchioapă, teritoriul
lucrurilor familiare, un pat tulbure
unde tremură îndoiala iar cuvântul doare.

Lumina care brusc devine iluminare,
imagini distorsionate, capcane
ce pentru noi au fost ticluite.

În lumină, viața.

Orașele, firișoarele de tutun
care te salvează, zidurile
distruse.

Însă lumina spartă
e partea imperfectă, frontiera
de unde umbra pândește
și care poate ne consolează fără să știm.

IAR FRÂNGEREA ei alină
unele înserări de neuitat:
fereastra dinspre piață
în care te-ai descoperit
oaspete dintr-o lume ciudată.
Era tinerețea și era
timpul lipsit de conștiința
degradării.

O la pasión que por tu espalda
creció en mi mano entre los claustros
de aquella Salamanca
por la luz hecha exceso
en su piedra y tu noche.

Oh lugares vividos
que nos hicieron siervos
de la quebrada luz, atardeceres
que nos trocaron en amantes
de su lento descenso
hacia el violeta que anticipa
el rostro de la noche,
dura estación de paso
hacia la misma luz y hacia el origen
de una nueva derrota, un nuevo quiebro,
siempre la luz haciendo de las suyas.

INDECISOS NOS hace. Nos revela, a la larga,
como somos: dementes o suicidas
que buscamos
la mortandad pequeña, la que oculta
la palabra inventada, el juego peligroso
que es tan sólo disfraz,
patrimonio o reverso
de esa luz
que a traición nos enciende, nos deforma o nos forma,
nos deja a la intemperie
cuando no lo esperamos.

Tal vez nos salve

Sau acea dorință de a-ți atinge spatele
ce sporise în mâna mea prin curțile
unor mănăstiri în acea Salamanca
cu lumina devenită excesivă
în piatra ei și în noaptea ta.

O, locuri trăite
care din noi ați făcut niște sclavi
ai acestei lumini frânte, asfințituri
care ne-au transformat în amanți
prin lenta lor coborâre
spre un violaceu care prevestește
fața nopții,
aspră oprire din trecut pe drumul
spre aceeași lumină și spre originea
unei noi înfrângerii, a unei noi frângerii,
iar lumina mereu oscilând cum îi era obiceiul.

INDECIȘI ne face. Ne dezvăluie, la urma urmei,
cum anume suntem: nebuni sau sinucigași
și ce anume căutăm
acea mică moarte, una care ascunde
cuvântul inventat, jocul periculos
adică numai o deghizare,
moștenire sau revers
al acestei lumini
care ne excită, ne deformează sau ne formează,
și ne expune neprevăzutului
când nu ne așteptăm.

Poate ne și salvează

su parcial condición,
su derrota anunciada
cuando el día desciende al túnel de las sombras
y buscamos el hueco
del coñac y la pipa,
de la historia en precario
que un verso constituye, fiel rescoldo
de lo que fuera luz momentos antes,
intensa luz al fin
quebrada en el poema.

condiția ei parțială,
această înfrângere anunțată
când ziua coboară-n tunelul umbrelor
și încercăm să ne îndepărtăm
cu puțin coniac sau cu pipa,
de această atât de precară poveste
ce se rezumă la un vers, jeric fidel
din ceea ce a fost lumină ceva mai devreme,
lumină intensă, iar, până la urmă,
destrămată-n acel poem.